

Υπόθεση C-7/24

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

4 Ιανουαρίου 2024

Αιτούν δικαστήριο:

Retten i Svendborg (Δανία)

Απόφαση της:

2ας Ιανουαρίου 2024

Ενάγουσες:

Deutsche Rentenversicherung Nord

BG Verkehr

Καθών:

Gjensidige Forsikring, dansk filial af Gjensidige Forsikring ASA,
Norge for Marius Pedersen A/S

Mandatar Gjensidige Forsikring, dansk filial Gjensidige Forsikring
ASA, Norge for Marius Pedersen A/S

**RET TEN I SVENDBORG
ΔΙΑΤΑΞΗ**

της 2ας Ιανουαρίου 2024

Υπόθεση ...

Deutsche Rentenversicherung Nord

...

κατά

GJENSIDIGE FORSIKRING, DANSK FILIAL AF GJENSIDIGE FORSIKRING ASA, NORGE η οποία ενεργεί για λογαριασμό της MARIUS PEDERSEN A/S

και

Gjensidige Forsikring, dansk filial af Gjensidige Forsikring ASA, Norge

...

και

Υπόθεση ...

BG Verkehr

...

κατά

Mandatar Gjensidige Forsikring, dansk filial af Gjensidige Forsikring ASA, Norge for MARIUS PEDERSEN A/S

...

Η απόφαση αυτή εκδόθηκε από τον δικαστή ... [μονομελής σχηματισμός].

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

- 1 Η υπό κρίση υπόθεση αφορά το κατά πόσον η δανική ασφαλιστική επιχείρηση Gjensidige Forsikring A/S, η οποία ενεργεί για λογαριασμό της Marius Pedersen A/S, ευθύνεται αναγωγικά έναντι των γερμανικών επιχειρήσεων ασφάλισης συντάξεων δημοσίου δικαίου (υπόχρεων οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης), BG Verkehr και Deutsche Rentenversicherung Nord, σε σχέση με τον θάνατο Γερμανού υπηκόου (στο εξής: X) λόγω εργατικού ατυχήματος στη Δανία.
- 2 Ο X, ως Γερμανός εργαζόμενος, διέθετε συνταξιοδοτική ασφάλιση στους υπόχρεους φορείς κοινωνικής ασφάλισης BG Verkehr και Deutsche Rentenversicherung Nord, οι οποίοι, σύμφωνα με το γερμανικό δίκαιο, κατέβαλαν παροχές στη χήρα του X (στο εξής: Y).
- 3 Το Retten i Svendborg αποφάσισε να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, βάσει του άρθρου 267, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΣΛΕΕ), σχετικά

με την ερμηνεία του άρθρου 85, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για το συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας, όπως ερμηνεύθηκε πλέον πρόσφατα με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου στις υποθέσεις C-428/92, DAK κατά Lærerstandens Brandforsikring, ECLI:EU:C:1994:222 και C-397/96, Kordel κ.λπ, ECLI:EU:C:1999:432.

ΈΚΘΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

- 4 Ο X, ως Γερμανός εργαζόμενος, όφειλε να διαθέτει συνταξιοδοτική ασφάλιση δημοσίου δικαίου στις BG Verkehr και Deutsche Rentenversicherung Nord, οι οποίες, σύμφωνα με το άρθρο 46, παράγραφος 2, του γερμανικού Sozialgesetzbuch Sechstes Buch (SGB VI), οφείλουν να καταβάλλουν παροχές στους επιζώντες του ασφαλισμένου. Η συνταξιοδοτική ασφάλιση δημοσίου δικαίου αποτελεί μέρος του γερμανικού συστήματος κοινωνικής ασφάλισης και αποσκοπεί στη διασφάλιση των συντάξεων των εργαζομένων και των επιζώντων τους.
- 5 Μεταξύ της BG Verkehr και της Deutsche Rentenversicherung Nord, αφενός, και της Marius Pedersen A/S και του ασφαλιστή της σε θέματα αστικής ευθύνης, ήτοι της Gjensidige Forsikring, αφετέρου, έχει ανακύψει διαφωνία ως προς το αν η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord έχουν δικαίωμα αναγωγής για τις παροχές που κατέβαλαν στην Y, χήρα του X.
- 6 Ο Γερμανός υπήκοος, X, τραυματίστηκε ενόσω εργαζόταν ως οδηγός που πραγματοποιούσε εξαγωγές για λογαριασμό μιας γερμανικής επιχείρησης, της DS Transport GmbH, στις 15 Ιουλίου 2015, κατά τον χρόνο που συνέδραμε στη φόρτωση εμπορευμάτων στο φορτηγό του, το οποίο ήταν καταχωρημένο στη Γερμανία, σε μία από τις επαγγελματικές διευθύνσεις της Marius Pedersen A/S στη Δανία. Λόγω των τραυματισμών που υπέστη κατά το ατύχημα, ο X απεβίωσε λίγο αργότερα.
- 7 Η Arbejdsmarkedets Erhvervssikring [φορέας ασφάλισης εργασίας] στη Δανία έκρινε στη συνέχεια ότι το θανατηφόρο ατύχημα δεν παρείχε στην Y, χήρα του X, το δικαίωμα να λάβει παροχές βάσει της δανικής νομοθεσίας περί ασφάλισης εργατικών ατυχημάτων καθόσον ο X καλυπτόταν από το γερμανικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, όπως προεκτέθηκε (σημείο 4).
- 8 Μετά τον θάνατο του X, η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord κατέβαλαν παροχές στην Y, χήρα του X, βάσει της γερμανικής νομοθεσίας περί κοινωνικής ασφάλισης και υποκατέστησαν, σύμφωνα με το γερμανικό δίκαιο, την Y έναντι του υπευθύνου για τη ζημία.
- 9 Δεδομένου ότι η Marius Pedersen A/S έχει αναγνωρίσει ότι υπέχει την υποχρέωση να καταβάλει αποζημίωση για τον θάνατο του X στις 15 Ιουλίου 2015, μέσω της ασφαλιστικής επιχείρησης αστικής ευθύνης Gjensidige

Forsikring, η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord ζητούν από τις Marius Pedersen A/S και Gjensidige Forsikring να τους αποδώσει τις παροχές που κατέβαλαν στη χήρα του X.

- 10 Οι Marius Pedersen A/S και Gjensidige Forsikring αρνήθηκαν να ικανοποιήσουν τις αξιώσεις αναγωγής της BG Verkehr και της Deutsche Rentenversicherung Nord επικαλούμενες το γεγονός ότι η εθνική δανική νομοθεσία δεν απονέμει δικαίωμα αναγωγής για τις εγερθείσες αξιώσεις αναγωγής καθόσον πρόκειται για παροχές για τις οποίες δεν μπορεί να εγερθεί αξίωση απόδοσης σύμφωνα με τη δανική νομοθεσία και καθόσον πρέπει, κατά την άποψη της Marius Pedersen A/S και της Gjensidige Forsikring, να θεωρηθεί ότι η Y, χήρα του X, είχε αξίωση καταβολής των παροχών ανεξαρτήτως της αιτίας του θανάτου του X.
- 11 Η Marius Pedersen A/S και η Gjensidige Forsikring επισήμαναν περαιτέρω ότι η Y είχε λάβει ήδη αποζημίωση για τη στέρηση διατροφής καθόσον η Gjensidige Forsikring είχε καταβάλει στην Y αποζημίωση για τη στέρηση διατροφής, υπολογιζόμενη βάσει της εθνικής δανικής νομοθεσίας, κατόπιν αιτήματος του δικηγόρου της. Η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord ισχυρίστηκαν ότι δεν καταβλήθηκε ολοσχερής αποζημίωση, δεδομένου ότι η Marius Pedersen A/S και η Gjensidige Forsikring δεν τελούσαν σε καλή πίστη όσον αφορά την αξίωση αναγωγής της BG Verkehr και της Deutsche Rentenversicherung Nord κατά τον χρόνο της καταβολής. Όσον αφορά το γεγονός ότι η Gjensidige Forsikring κατέβαλε στην Y αποζημίωση για τη στέρηση διατροφής, οι διάδικοι συμφωνούν ότι η απαίτηση υπολογίστηκε και εξοφλήθηκε σύμφωνα με τους εθνικούς, δανικούς κανόνες περί αποζημίωσης και ότι η Y δεν μπορεί να αξιώσει πρόσθετη αποζημίωση από την Marius Pedersen A/S και την Gjensidige Forsikring σύμφωνα με το δανικό δίκαιο.
- 12 Στις 6 και στις 12 Ιουλίου 2018, η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord άσκησαν, αντιστοίχως, αγωγές κατά της Marius Pedersen A/S και της Gjensidige Forsikring A/S, υποστηρίζοντας ότι η Marius Pedersen A/S και η Gjensidige Forsikring A/S πρέπει να αναγνωρίσουν ότι ευθύνονται αναγωγικά έναντι της BG Verkehr και της Deutsche Rentenversicherung Nord για τις παροχές που η BG [Verkehr] και η Deutsche Rentenversicherung Nord οφείλουν να καταβάλουν και κατέβαλαν στην Y δυνάμει του άρθρου 46, παράγραφος 2, του γερμανικού Sozialgesetzbuch Sechstes Buch (SGB VI).

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

Lovbekendtgørelse 2018-08-24 nr. 1070 om erstatningsansvar (erstatningsansvarsloven) (Κωδικοποιημένος νόμος 1070, της 24ης Αυγούστου 2018, περί αστικής ευθύνης, στο εξής: νόμος περί αστικής ευθύνης)

- 13 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του νόμου περί αστικής ευθύνης ορίζει τα εξής: «Το πρόσωπο που ευθύνεται για σωματική βλάβη οφείλει να καταβάλει αποζημίωση για απώλεια εισοδήματος, ιατρικά έξοδα και άλλες χρηματικές ζημιές που οφείλονται

στη σωματική βλάβη καθώς και χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη λόγω του πόνου και της ταλαιπωρίας».

- 14 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του νόμου περί αστικής ευθύνης ορίζει τα εξής: «Η αποζημίωση για τη στέρηση διατροφής συζύγου ή συγκατοικούντος συντρόφου ανέρχεται στο 30% της αποζημίωσης που πρέπει να θεωρηθεί ότι θα λάμβανε ο θανών σε περίπτωση πλήρους απώλειας της ικανότητας βιοπορισμού του (βλ. σημεία 5 έως 8). Ωστόσο, η αποζημίωση πρέπει να ανέρχεται τουλάχιστον στο ποσό των 644 000 δανικών κορώνων, με την επιφύλαξη εξαιρετικών περιστάσεων».
- 15 Το άρθρο 17, παράγραφος 1, του νόμου περί αστικής ευθύνης ορίζει τα εξής: «Οι παροχές που χορηγούνται βάσει της κοινωνικής νομοθεσίας και ιδίως οι ημερήσιες αποζημιώσεις, η ιατρική περίθαλψη, οι συντάξεις που προβλέπει η σχετική κοινωνική νομοθεσία καθώς και οι παροχές που καταβάλλονται βάσει του νόμου περί ασφάλισης εργατικών ατυχημάτων σε ζημιωθέντα ή επιζώντα δεν θεμελιώνουν αξίωση αναγωγής κατά του υπευθύνου προς αποζημίωση. [...]»
- 16 Το άρθρο 26α, παράγραφος 1, του νόμου περί αστικής ευθύνης ορίζει τα εξής: «Πρόσωπο που προκαλεί τον θάνατο άλλου με δόλο ή με βαριά αμέλεια μπορεί να υποχρεωθεί να καταβάλει αποζημίωση στους επιζώντες που είχαν ιδιαίτερα στενή σχέση με τον θανόντα».

Lovbekendtgørelse 2022-08-19 nr. 1186 om arbejdsskadesikring (arbejdsskadesikringsloven) (Κωδικοποιημένος νόμος 1186, της 19ης Αυγούστου 2022, περί ασφάλισης εργατικών ατυχημάτων, στο εξής: νόμος περί ασφάλισης εργατικών ατυχημάτων)

Το άρθρο 19, παράγραφος 1, του νόμου περί ασφάλισης εργατικών ατυχημάτων ορίζει τα εξής: «Σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος που είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο, ο επιζών σύζυγος έχει το δικαίωμα [...] εφόσον ο γάμος είχε συναφθεί πριν από την επέλευση του εργατικού ατυχήματος και η συμβίωση υφίστατο κατά τον χρόνο θανάτου του ζημιωθέντος. [...]»

Το άρθρο 20, παράγραφος 1, του νόμου περί ασφάλισης εργατικών ατυχημάτων ορίζει τα εξής: «Το πρόσωπο που έχει το δικαίωμα να λάβει μεταβατική παροχή δυνάμει του άρθρου 19, παράγραφοι 1 έως 3 και το οποίο στερήθηκε διατροφής λόγω του θανάτου του ζημιωθέντος ή το πρόσωπο του οποίου οι συνθήκες διαβίωσης επηρεάστηκαν με άλλον τρόπο λόγω του θανάτου έχει δικαίωμα αποζημίωσης. Η αποζημίωση καθορίζεται συνεκτιμώμενου του βαθμού εξάρτησης και της ικανότητας αυτοσυντήρησης του επιζώντος, λαμβανομένων υπόψη της ηλικίας, της κατάστασης της υγείας, της εκπαίδευσης, της εργασίας, της εξάρτησης και της οικονομικής κατάστασης».

(2): «Η αποζημίωση παρέχεται με τη μορφή περιοδικής παροχής για ορισμένο χρόνο, η οποία ανέρχεται στο 30% του ετήσιου μισθού του θανόντος σύμφωνα με το άρθρο 24. Η αποζημίωση καταβάλλεται από την ημερομηνία του θανάτου με 1/12 μηνιαία προκαταβολή. Το χρονικό διάστημα μπορεί να καθορίζεται σε 10 έτη

κατ' ανώτατο όριο. Ωστόσο, εάν καταβάλλεται επίδομα χηρείας λόγω του θανάτου, η παροχή καταβάλλεται μετά το πέρας του χρονικού διαστήματος καταβολής του επιδόματος χηρείας. Εάν ο θανών έχει λάβει περιοδική αποζημίωση για απώλεια της ικανότητας βιοπορισμού δυνάμει του παρόντος νόμου, η αποζημίωση για στέρηση διατροφής καταβάλλεται μόνον από την πρώτη ημέρα του μήνα μετά τον θάνατο».

(3): «Οι παροχές βάσει του δεύτερου εδαφίου δεν μεταβάλλονται για το προβλεπόμενο χρονικό διάστημα, εκτός εάν η παροχή μετατραπεί εν όλω ή εν μέρει σε κατ' αποκοπή ποσό ή ο δικαιούχος αποβιώσει».

- 17 Το άρθρο 77, παράγραφος 1, του νόμου περί ασφάλισης εργατικών ατυχημάτων ορίζει τα εξής: «Οι παροχές βάσει του νόμου δεν θεμελιώνουν αξίωση αναγωγής κατά του υπευθύνου για την ζημία, ο οποίος υπέχει ευθύνη προς αποζημίωση των ζημιωθέντων ή των επιζώντων τους». Οι αξιώσεις των ζημιωθέντων ή των επιζώντων τους κατά του υπευθύνου για τη ζημία περιορίζονται στο βαθμό που έχουν καταβληθεί ή είναι καταβλητέες στους ενδιαφερόμενους παροχές δυνάμει του παρόντος νόμου».

Δανική νομολογία

- 18 Το άρθρο 93 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, ήτοι η προϊσχύσασα διάταξη, αποτέλεσε αντικείμενο προδικαστικής παραπομπής στο Δικαστήριο (απόφαση της 2ας Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-428/92, DAK, ECLI:EU:C:1994:222) στο πλαίσιο της απόφασης U 1995 341 Ø του Østre Landsret (εφετείου της ανατολικής περιφέρειας, Δανία). Στην υπόθεση αυτή το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι τα άρθρα 17, παράγραφος 1 και 22, παράγραφος 2, του δανικού νόμου περί αστικής ευθύνης δεν εμποδίζουν αλλοδαπό φορέα κοινωνικής ασφάλισης να ζητήσει αναγωγικά τις καταβληθείσες παροχές κοινωνικής ασφάλισης.
- 19 Το Højesteret (Ανώτατο Δικαστήριο) εξέδωσε στη συνέχεια απόφαση στην υπόθεση U 2002. 573 H. Η υπόθεση αυτή αφορούσε την αξίωση αναγωγής ενός Γερμανού εργοδότη για την καταβολή των αποδοχών κατά τη διάρκεια ασθένειας, των ιατρικών εξόδων και της σύνταξης που καταβλήθηκαν σε Γερμανό ναύτη ο οποίος τραυματίστηκε κατά την εργασία του στη Δανία.
- 20 Στο πλαίσιο της διαδικασίας, το Højesteret (βλ. U 1999 773 H) δεν υπέβαλε στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με την ερμηνεία του πρώην άρθρου 93 (νυν άρθρου 85). Το Højesteret επισήμανε στο σκεπτικό της διάταξης ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου

«προκύπτει ότι το άρθρο 93, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/1971 του Συμβουλίου (άρθρο 52 του κανονισμού 3 του Συμβουλίου) έχει την έννοια ότι η διάταξη ρυθμίζει μόνον την επιλογή του δικαίου σχετικά με το δικαίωμα αναγωγής του φορέα κατά του υπεύθυνου για τη ζημία και ότι η αξίωση του φορέα δεν μπορεί –ακόμη και στις περιπτώσεις που έχει τον χαρακτήρα αυτοτελούς αξίωσης βάσει

του στοιχείου b– να βαίνει πέραν της αξίωσης που θα μπορούσε να εγείρει ο ζημιωθείς κατά του υπεύθυνου για τη ζημία βάσει των κανόνων δικαίου που έχουν εφαρμογή στη μεταξύ τους σχέση, ήτοι, γενικά, του δικαίου του τόπου όπου επήλθε η ζημία».

- 21 Στη διάταξη του, το Højesteret επικαλέστηκε, μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση 78/72, Ster, ECLI:EU:C:1973:51, στη σκέψη 3 της οποίας το Δικαστήριο έκρινε ότι «το άμεσο δικαίωμα του οφειλέτη φορέα έναντι του υπεύθυνου τρίτου απορρέει από το γεγονός ότι ο δικαιούχος των καταβολών έχει δικαίωμα να ζητήσει αποζημίωση από τον τρίτον στο έδαφος του κράτους όπου επήλθε η ζημία» και επίσης ότι ο φορέας δεν μπορεί «να αξιώσει από τον υπεύθυνο τρίτο οποιαδήποτε καταβολή πέραν εκείνης που θα μπορούσαν να αξιώσουν ο ζημιωθείς ή τα εξαρτώμενα από αυτόν πρόσωπα».
- 22 Στη συνέχεια, το Højesteret διαπίστωσε στην υπόθεση U 1999 773 ότι από το άρθρο 93, παράγραφος 1 (νυν άρθρο 85) προκύπτει ότι η αξίωση του εργοδότη κατά του ασφαλιστή ευθύνης δεν θα μπορούσε να βαίνει πέραν της αξίωσης που θα μπορούσε να έχει εγείρει ο ζημιωθείς, βάσει της δανικής νομοθεσίας, κατά του υπεύθυνου για τη ζημία. Ως άμεση συνέπεια της διαπίστωσης αυτής, το Højesteret έκρινε στην υπόθεση U 2002 573 ότι η αξίωση του εργοδότη σχετικά με μισθούς και ιατρικά έξοδα είχε παραγραφεί (σύμφωνα με τη δανική νομοθεσία) αλλά υφίστατο αξίωση για την επιστροφή των δαπανών σύνταξης που κατέβαλε ο εργοδότης, μολονότι η αξίωση δεν θα μπορούσε να βαίνει πέραν του δικαιώματος του ζημιωθέντος βάσει της δανικής νομοθεσίας.
- 23 Όσον αφορά την πρόσφατη δανική νομολογία, μπορεί να γίνει επίκληση της απόφασης του Østre Landsret της 2ας Μαρτίου 2020 (FED 2020 31 Ø) και της απόφασης του Højesteret της 8ης Δεκεμβρίου 2021 (U 2022 1033 H), η οποία εξετάζει παρόμοιο ζήτημα. Η υπόθεση αυτή αφορούσε τη σύγκρουση ενός ζευγαριού Γερμανών σε αυτοκινητόδρομο της Δανίας, κατά την οποία ο ένας σύζυγος απεβίωσε και ο άλλος τραυματίστηκε.
- 24 Στην υπόθεση αυτή τέθηκε το ζήτημα κατά πόσον η Bundesbahnvermögen – Rechtfähiges Sondervermögen der Bundesrepublik Deutschland και η Krankenversicherung für Bundesbahnbeamten, Bezirksleistung Wuppertal είχαν αξίωση απόδοσης των δαπανών τους κατά του ασφαλιστή του ζημιωθέντος, την εταιρεία Codan Forsikring A/S, η οποία αναγνώρισε την ευθύνη της για αποζημίωση.
- 25 Κατά την κρίση του Østre Landsret, η αξίωση αναγωγής του φορέα κοινωνικής ασφάλισης για παροχές που καταβλήθηκαν σε ένα κράτος μέλος λόγω της επέλευσης γεγονότος σε άλλο κράτος μέλος δεν θα μπορούσε να βαίνει πέραν της αξίωσης που θα μπορούσε να εγείρει ο ζημιωθείς βάσει της νομοθεσίας του άλλου κράτους μέλους όπου επήλθε η ζημία.
- 26 Το Østre Landsret επισήμανε περαιτέρω ότι υφίστατο υποχρέωση απόδοσης της απαίτησης του φορέα κοινωνικής ασφάλισης μόνο στο μέτρο που ο ασφαλιστής,

ήτοι στην προκειμένη περίπτωση η Codan Forsikring A/S, όφειλε, βάσει της δανικής νομοθεσίας, να καταβάλει αντίστοιχο ποσό αποζημίωσης στον ζημιωθέντα.

- 27 Συνεπώς, το Østre Landsret διαπίστωσε ότι προκειμένου να είναι ανακτήσιμη η απαίτηση του ζημιωθέντος έπρεπε οι παροχές που καταβλήθηκαν στον ζημιωθέντα από τον υπόχρεο φορέα κοινωνικής ασφάλισης στη Γερμανία να ταυτίζονται με την απαίτηση που θα μπορούσε να αποδοθεί στον ζημιωθέντα βάσει της νομοθεσίας του κράτους μέλους όπου επήλθε η ζημία, ήτοι βάσει της δανικής νομοθεσίας.
- 28 Κατά της απόφασης του Østre Landsret ασκήθηκε έφεση ενώπιον του Højesteret. Ευθυγραμμιζόμενο με την απόφαση του Østre Landsret, το Højesteret επισήμανε στην απόφασή του ότι η αξίωση του φορέα κοινωνικής ασφάλισης δεν θα μπορούσε να βαίνει πέραν της αξίωσης που θα μπορούσε να εγείρει ο ζημιωθείς κατά του υπευθύνου για τη ζημία βάσει των νομοθετικών κανόνων που έχουν εφαρμογή στη σχέση μεταξύ του ζημιωθέντος και του υπεύθυνου για τη ζημία.
- 29 Το Højesteret δεν αποφάνθηκε επί του κατά πόσον θα μπορούσε να ασκηθεί κατά της Codan Forsikring A/S αξίωση αναγωγής για τις συνταξιοδοτικές παροχές χηρείας και για την παροχή «Sterbegejd» που υπολογίστηκαν και καταβλήθηκαν σύμφωνα με τη γερμανική νομοθεσία διότι, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, έκρινε ότι η Codan Forsikring A/S είχε καλόπιστα καταβάλει ολοσχερή αποζημίωση για τη στέρηση διατροφής, υπολογιζόμενη σύμφωνα με τη δανική νομοθεσία, στην χήρα που κατοικούσε στη Γερμανία.
- 30 Το Højesteret επισήμανε περαιτέρω ότι αποδείχθηκε επαρκώς ότι τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Krankenversicherung für Bundesbahnbeamten ενέπιπταν, λόγω της φύσης τους, στον όρο «ιατρικά έξοδα και άλλες ζημίες» του άρθρου 1 του νόμου περί αστικής ευθύνης.
- 31 Επιπλέον, πρέπει να σημειωθεί ότι οι διάδικοι στην υπό κρίση υπόθεση δεν αμφισβητούν ότι το περιεχόμενο της αξίωσης αποζημίωσης έπρεπε να καθοριστεί βάσει της δανικής νομοθεσίας και ότι συνεπώς η αξίωση δεν θα μπορούσε να βαίνει πέραν της αξίωσης που θα μπορούσε να εγείρει ο ζημιωθείς, βάσει της δανικής νομοθεσίας, κατά του υπεύθυνου για τη ζημία.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

- 32 Η διάταξη του δικαίου της Ένωσης την οποία αφορά η υπό κρίση υπόθεση είναι, ιδίως, το άρθρο 85, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για το συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας. Η διάταξη αυτή αντιστοιχεί στο άρθρο 93, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, προϊσχύσασα διάταξη, και στο άρθρο 52 του κανονισμού 3 του Συμβουλίου, της 25ης Σεπτεμβρίου 1958.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΔΙΚΩΝ

- 33 Η **BG Verkehr** και η **Deutsche Rentenversicherung Nord** ισχυρίζονται στο πλαίσιο της δίκης ότι υποκαθίστανται στην αξίωση της Y κατά της Marius Pedersen A/S και της Gjensidige Forsikring A/S δυνάμει του άρθρου 116, παράγραφος 1, του γερμανικού Sozialgesetzbuch Zehntes Buch (SGB X). Συνεπώς, η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord έχουν αξίωση αναγωγής κατά της Marius Pedersen A/S και της Gjensidige Forsikring A/S για τις κοινωνικές παροχές που κατέβαλαν οι ίδιες στην Y, καθόσον υποκαθίστανται στο δικαίωμα της Y κατά της Marius Pedersen A/S και της Gjensidige Forsikring A/S. Επιπλέον, τούτο δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους.
- 34 Η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord ισχυρίζονται περαιτέρω ότι το δικαίωμα αναγωγής τους κατά της Marius Pedersen A/S και της Gjensidige Forsikring A/S, βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, πρέπει να προσδιοριστεί σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο οι ίδιες έχουν την καταστατική έδρα τους, ως υπόχρεοι φορείς κοινωνικής ασφάλισης, ήτοι σύμφωνα με τη γερμανική νομοθεσία και ότι, συνεπώς, το άρθρο 17, παράγραφος 1, του δανικού νόμου περί αστικής ευθύνης δεν αποκλείει το δικαίωμα αναγωγής τους κατά της Marius Pedersen A/S και της Gjensidige Forsikring A/S.
- 35 Η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord ισχυρίζονται, συναφώς ότι, σύμφωνα με το άρθρο 85, παράγραφος 1, οι προϋποθέσεις άσκησης και το περιεχόμενο των αξιώσεων στις οποίες υποκαθίστανται πρέπει επίσης να προσδιοριστούν σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο οι ίδιες έχουν την καταστατική έδρα τους, ως υπόχρεοι φορείς κοινωνικής ασφάλισης, ήτοι σύμφωνα με τη γερμανική νομοθεσία.
- 36 Η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord ισχυρίζονται περαιτέρω ότι, εάν το περιεχόμενο της αξίωσής τους κατά της Marius Pedersen A/S και της Gjensidige Forsikring A/S πρέπει να προσδιοριστεί σύμφωνα με τους ουσιαστικούς κανόνες του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου επήλθε η ζημία, ήτοι σύμφωνα με τη δανική νομοθεσία, τούτο δεν αποκλείει το δικαίωμα αναγωγής τους κατά της Marius Pedersen A/S και της Gjensidige Forsikring A/S για τις κοινωνικές παροχές που κατέβαλαν στην Y.
- 37 Προς επίρρωση του ισχυρισμού αυτού, η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord επικαλούνται την ερμηνεία του άρθρου 93, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, ήτοι της προϊσχύσασας διάταξης, από το δανικό Højesteret, στην απόφαση U 2002 573 H της 19ης Δεκεμβρίου 2001.
- 38 Η απόφαση αυτή αφορούσε τον προσδιορισμό του κράτους μέλους, η νομοθεσία του οποίου έπρεπε να εφαρμοστεί κατά την εκκαθάριση των οφειλών μεταξύ των διαδίκων και, συνεπώς, το περιεχόμενο του δικαιώματος αναγωγής του υπόχρεου φορέα κοινωνικής ασφάλισης κατά του υπευθύνου για τη ζημία. Το Højesteret

απέδωσε ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός ότι η απαίτηση του υπόχρεου φορέα κοινωνικής ασφάλισης δεν θα μπορούσε να υπερβαίνει, ως προς το ποσό, την απαίτηση που θα μπορούσε να αποδοθεί στον ζημιωθέντα, βάσει της νομοθεσίας του κράτους μέλους στο οποίο επήλθε η ζημία. Ωστόσο, το Højesteret δεν αποφάνθηκε επί του αν η απαίτηση του υπόχρεου φορέα κοινωνικής ασφάλισης πρέπει να ταυτίζεται ή να είναι κατά τα άλλα αντίστοιχη με την απαίτηση που θα μπορούσε να έχει αποδοθεί στον ζημιωθέντα βάσει της δανικής νομοθεσίας.

- 39 Η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord ισχυρίζονται ότι το άρθρο 85, παράγραφος 1 έχει την έννοια ότι οι κοινωνικές παροχές που κατέβαλαν στη χήρα (σύνταξη χηρείας) και η απαίτηση που θα μπορούσε να αποδοθεί στη χήρα βάσει της δανικής νομοθεσίας για τον ζημιωθέντα (αποζημίωση για σωματική βλάβη και αποζημίωση για στέρηση διατροφής) δεν απαιτείται να ταυτίζονται ή να είναι με οποιονδήποτε τρόπο αντίστοιχης φύσης προκειμένου να είναι ανακτήσιμες. Η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord υποστηρίζουν, συναφώς, ότι η απαίτηση απλώς δεν μπορεί να υπερβαίνει, ως προς το ποσό, την απαίτηση που θα μπορούσε να αποδοθεί στον ζημιωθέντα, βάσει της νομοθεσίας του κράτους μέλους στο οποίο επήλθε η ζημία, ήτοι βάσει της δανικής νομοθεσίας.
- 40 Η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord ισχυρίζονται ότι, στο μέτρο που η υποκατάσταση του υπόχρεου φορέα κοινωνικής ασφάλισης βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 1, πρέπει να αναγνωρίζεται από κάθε κράτος μέλος, η επιβολή σε κράτος μέλος της υποχρέωσης να αναγνωρίσει το δικαίωμα υποκατάστασης του υπόχρεου φορέα κοινωνικής ασφάλισης θα προσέκρουε στο άρθρο 85, παράγραφος 1, εάν, ταυτόχρονα, το εν λόγω κράτος μέλος μπορούσε να εμποδίσει αποτελεσματικά την εκτέλεση της απαίτησης. Η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord υποστηρίζουν ότι σκοπός της διάταξης δεν ήταν να αποκλείσει την έγερση αξίωσης ενός υπόχρεου φορέα κοινωνικής ασφάλισης κατά του υπεύθυνου για τη ζημία λόγω των διαφορών μεταξύ των παροχών που μπορούν να ζητηθούν βάσει της νομοθεσίας του κράτους μέλους στο οποίο έχει την καταστατική έδρα του ο υπόχρεος φορέας κοινωνικής ασφάλισης και της νομοθεσίας του κράτους μέλους στο οποίο επήλθε η ζημία.
- 41 Εν κατακλείδι, η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord υποστηρίζουν ότι, ανεξαρτήτως του αν οι προϋποθέσεις άσκησης και το περιεχόμενο της αξίωσης, στην οποία υποκαθίστανται η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord και για την οποία ζητείται αποζημίωση, πρέπει να προσδιοριστούν βάσει της δανικής ή της γερμανικής νομοθεσίας, προκειμένου η Marius Pedersen A/S και η Gjensidige Forsikring A/S να ευθύνονται αναγωγικά έναντι της Deutsche Rentenversicherung Nord, δεν απαιτείται οι κοινωνικές παροχές που καταβλήθηκαν στην Υ από την BG Verkehr και την Deutsche Rentenversicherung Nord και η απαίτηση που θα μπορούσε να αποδοθεί στην Υ από την Marius Pedersen A/S και την Gjensidige Forsikring A/S, σύμφωνα με τη δανική νομοθεσία, να είναι αντίστοιχης φύσης. Συνεπώς, η Marius Pedersen A/S και η Gjensidige Forsikring A/S πρέπει να παράσχουν

αποζημίωση για τις κοινωνικές παροχές που κατέβαλαν η BG Verkehr και η Deutsche Rentenversicherung Nord στην Υ.

- 42 Στο πλαίσιο της διαδικασίας, η **Marius Pedersen A/S** και η **Gjensidige Forsikring A/S** ισχυρίζονται ότι ο κανονισμός 883/2004, της 29ης Απριλίου 2004, για το συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας ρυθμίζει μόνον το κατά πόσον ο αιτών μπορεί να υποκατασταθεί στην αξίωση του ζημιωθέντος και όχι το κατά πόσον υφίσταται στη δανική νομοθεσία νόμιμη βάση για την αξίωση αναγωγής που εγείρει ο αιτών.
- 43 Η Marius Pedersen A/S και η Gjensidige Forsikring A/S ισχυρίζονται περαιτέρω ότι καθοριστικό παράγοντα για τη θεμελίωση του δικαιώματος αναγωγής του αιτούντος αποτελεί το κατά πόσον ο ζημιωθείς έχει, βάσει της δανικής νομοθεσίας, αξίωση καταβολής των παροχών για τις οποίες ο αιτών ασκεί αξίωση αναγωγής (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Højesteret στις υποθέσεις U 1999 773 H και U 2022 1033 H), και ότι τούτο δεν συντρέχει καθόσον η αξίωση για την καταβολή σύνταξης χηρείας περιοδικά δεν αντιστοιχεί στην αξίωση κεφαλαιοποιημένης αποζημίωσης για στέρηση διατροφής βάσει της δανικής νομοθεσίας.
- 44 Υποστηρίζεται ότι η αξίωση αναγωγής για ζημία που οφείλεται στην καταβολή συνταξιοδοτικών παροχών στη χήρα του θανόντος πρέπει να θεωρηθεί ανεξάρτητη από τον θάνατο του θανόντος σε εργατικό ατύχημα, δεδομένου ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι η χήρα του θανόντος έχει αξίωση για την καταβολή των παροχών ανεξαρτήτως της αιτίας του θανάτου.
- 45 Μολονότι η Marius Pedersen A/S και η Gjensidige Forsikring αναγνωρίζουν ότι οι γερμανικοί ασφαλιστικοί φορείς έχουν καταρχήν δικαίωμα αναγωγής, υποστηρίζουν ότι σύμφωνα με το άρθρο 77, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του νόμου περί ασφάλισης εργατικών ατυχημάτων, παροχές βάσει του νόμου αυτού δεν μπορούν να αποτελέσουν τη βάση για «την αξίωση αναγωγής κατά του υπεύθυνου για τη ζημία ο οποίος υπέχει ευθύνη προς αποζημίωση» σε σχέση με τη χήρα του θανόντος. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 77, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του νόμου αυτού, η αξίωση του επιζώντος (ήτοι της χήρας) κατά του υπόχρεου προς αποζημίωση (εν προκειμένω της Marius Pedersen A/S και της Gjensidige Forsikring) περιορίζεται στο μέτρο που «έχουν καταβληθεί ή είναι καταβλητέες στους ενδιαφερόμενους παροχές δυνάμει του παρόντος νόμου». Συνεπώς, υποστηρίζεται ότι η αξίωση αναγωγής των εναγόντων ασφαλιστικών φορέων αποκλείεται στην περίπτωση που πρέπει να θεωρηθεί ότι οι παροχές αντικαθιστούν παροχές που εμπίπτουν στο άρθρο 20 του νόμου περί ασφάλισης εργατικών ατυχημάτων σχετικά με το δικαίωμα αποζημίωσης των επιζώντων για στέρηση διατροφής.
- 46 Η Marius Pedersen A/S και η Gjensidige Forsikring υποστηρίζουν περαιτέρω ότι η θέση αυτή συνάδει με την απόφαση του Δικαστηρίου της ΕΖΕΣ στην υπόθεση E-11/16, Mobil Betriebskrankenkasse κατά Tryg Forsikring, απόφαση της 20ής Ιουλίου 2017, σύμφωνα με την οποία μια αξίωση αναγωγής βάσει του

κανονισμού δεν μπορεί να βαίνει πέραν της αξίωσης ή των αξιώσεων που θα μπορούσε να εγείρει ο ίδιος ο ζημιωθείς κατά του υπευθύνου για τη ζημία σύμφωνα με τη νομοθεσία του τόπου όπου επήλθε η ζημία.

ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΚΕΠΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΠΟΜΠΗΣ

- 47 Δεν αμφισβητείται –καταρχήν– ότι ένας υπόχρεος φορέας κοινωνικής ασφάλισης σε ένα κράτος μέλος έχει, σύμφωνα με το άρθρο 85, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, δικαίωμα αναγωγής κατά του υπευθύνου για τη ζημία, βάσει γεγονότος το οποίο θεμελιώνει ευθύνη και το οποίο συνέβη σε άλλο κράτος μέλος, ανεξάρτητα από τη διάταξη της εθνικής νομοθεσίας του εν λόγω άλλου κράτους μέλους, εν προκειμένω του άρθρου 17, παράγραφος 1, του δανικού νόμου περί αστικής ευθύνης.
- 48 Ωστόσο, υπάρχει διαφωνία ως προς το κράτος μέλος η νομοθεσία του οποίου θα προσδιορίσει το περιεχόμενο της αξίωσης στην οποία υποκαθίσταται ένας υπόχρεος φορέας κοινωνικής ασφάλισης.
- 49 Υπάρχει επίσης διαφωνία ως προς το αν, στην περίπτωση που το περιεχόμενο της αξίωσης αυτής πρέπει να προσδιορίζεται βάσει των ουσιαστικών κανόνων του κράτους μέλους στο οποίο επήλθε η ζημία, η θεμελίωση του δικαιώματος αναγωγής του φορέα κοινωνικής ασφάλισης προϋποθέτει ότι οι κοινωνικές παροχές, η απόδοση των οποίων ζητείται, πρέπει να είναι αντίστοιχης φύσης με τις παροχές, την απόδοση των οποίων θα μπορούσε να ζητήσει ο ζημιωθείς, βάσει της νομοθεσίας του κράτους μέλους στο οποίο επήλθε η ζημία.
- 50 Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, υπάρχει επίσης διαφωνία ως προς την έννοια του όρου «φύση» και ως προς το κατά πόσον ο όρος αυτός απλώς επιβάλλει ότι η απαίτηση, η απόδοση της οποίας ζητείται, δεν μπορεί να υπερβαίνει, ως προς το ποσό, την απαίτηση που θα μπορούσε να αποδοθεί στον ζημιωθέντα βάσει της νομοθεσίας του κράτους μέλους στο οποίο επήλθε η ζημία.
- 51 Στη δανική νομοθεσία έχουν επίσης συνεκτιμηθεί οι κατηγορίες της αποζημίωσης που μπορεί να αξιώσει ο ζημιωθείς ή οι επιζώντες του ζημιωθέντος λόγω σωματικής βλάβης. Συνεπώς, ο νόμος περί αστικής ευθύνης περιέχει διατάξεις βάσει των οποίων μπορούν να εγερθούν αξιώσεις για αποζημίωση για άλλες χρηματικές ζημίες, διαφυγόντα κέρδη, χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης για πόνο και ταλαιπωρία, μόνιμη αναπηρία, απώλεια της ικανότητας βιοπορισμού, στέρηση διατροφής, μεταβατική παροχή σε περίπτωση θανάτου και αποζημίωση για αδικοπραξία. Για τις περισσότερες κατηγορίες προβλέπεται επίσης συγκεκριμένο ανώτατο ποσό.
- 52 Το άρθρο 77 του νόμου περί ασφάλισης εργατικών ατυχημάτων ορίζει επίσης ότι η αποζημίωση που υπολογίζεται σύμφωνα με τον νόμο περί αστικής ευθύνης πρέπει να έχει επικουρικό χαρακτήρα προς την αποζημίωση που μπορούν να αξιώσουν ο ζημιωθείς ή οι επιζώντες του βάσει του νόμου περί ασφάλισης εργατικών ατυχημάτων και ότι η αποζημίωση για εργατικό ατύχημα δεν μπορεί

να αποτελέσει τη βάση αναγωγής κατά του υπεύθυνου για τη ζημία ο οποίος υπέχει ευθύνη προς αποζημίωση.

- 53 Ούτε ο νόμος περί αστικής ευθύνης ούτε ο νόμος περί ασφάλισης εργατικών ατυχημάτων παρέχουν στον επιζώντα δικαίωμα σύνταξης χηρείας που να φέρει τα χαρακτηριστικά και να ασκείται με τον τρόπο που προβλέπεται στα άρθρα 64 έως 65 του Sozialgesetzbuch Sechstes Buch (SGB VI). Συνεπώς, δεν είναι ευχερές να διαπιστωθεί ταύτιση μεταξύ της αξίωσης αποζημίωσης του φορέα κοινωνικής ασφάλισης που ασκείται αναγωγικά και της αντίστοιχης κατηγορίας (ή κατηγοριών) του νόμου περί αστικής ευθύνης ή του νόμου περί ασφάλισης εργατικών ατυχημάτων.
- 54 Κατά συνέπεια, δεν είναι επίσης ευχερές να συναχθεί το αν και σε ποιο βαθμό μπορεί να ασκηθεί κατά του υπευθύνου για τη ζημία αξίωση αναγωγής για την απόδοση των εξόδων του φορέα κοινωνικής ασφάλισης.
- 55 Υφίσταται περιορισμένη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσον αφορά τον τρόπο ερμηνείας του άρθρου 85, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το περιεχόμενο της αξίωσης στην οποία μπορεί να υποκατασταθεί ένας υπόχρεος φορέας κοινωνικής ασφάλισης και την οποία μπορεί να ανακτήσει από τον υπεύθυνο για τη ζημία (βλ., μεταξύ άλλων, υπόθεση C-397/96, Kordel κ.λπ., ECLI:EU:C:1999:432 και υπόθεση C-428/92, DAK, ECLI:EU:C:1994:222).
- 56 Στη νομολογία του, όπως πλέον πρόσφατα διατυπώθηκε στην υπόθεση C-397/96, Kordel κ.λπ., το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης έκρινε ότι το άρθρο 93, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, έχει την έννοια ότι τόσο οι προϋποθέσεις της άσκησης όσο και το περιεχόμενο της αξίωσης ενός φορέα κοινωνικής ασφάλισης, κατά την έννοια του κανονισμού, έναντι του προκαλέσαντος τη ζημία που επήλθε στο έδαφος άλλου κράτους μέλους και είχε ως συνέπεια την καταβολή παροχών κοινωνικής ασφάλισης από τον φορέα αυτόν, προσδιορίζονται κατά τη νομοθεσία του κράτους μέλους στην οποία υπόκειται ο φορέας.
- 57 Επιπλέον, στην υπόθεση C-428/92, DAK, ECLI:EU:C:1994:222, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αναγνώρισε επίσης ότι τόσο οι προϋποθέσεις της άσκησης όσο και το περιεχόμενο του δικαιώματος αναγωγής ενός φορέα κοινωνικής ασφάλισης, κατά την έννοια του κανονισμού, έναντι του προκαλέσαντος τη ζημία που επήλθε στο έδαφος άλλου κράτους μέλους και αποτέλεσε την αιτία καταβολής παροχών κοινωνικής ασφάλισης, προσδιορίζονται κατά τη νομοθεσία του κράτους μέλους στην οποία υπόκειται ο φορέας.
- 58 Ωστόσο, από τη νομολογία του Δικαστηρίου δεν προκύπτει με σαφήνεια κατά πόσον οι ουσιαστικοί κανόνες του δικαίου του κράτους μέλους στο οποίο επήλθε η ζημία μπορούν να περιορίσουν το δικαίωμα αναγωγής του υπόχρεου φορέα

κοινωνικής ασφάλισης στην περίπτωση που οι παροχές κοινωνικής ασφάλισης, η απόδοση των οποίων ζητείται, δεν ταυτίζονται ή τουλάχιστον δεν είναι αντίστοιχης φύσης με την απαίτηση που θα μπορούσε να αποδοθεί στον ζημιωθέντα βάσει των εν λόγω ουσιαστικών κανόνων.

Πρόταση

Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, το Retten i Svendborg, δικάζον στην προκειμένη περίπτωση ως πρωτοβάθμιο δικαστήριο, κρίνει ότι πρέπει να υποβληθούν προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως εκτίθεται κατωτέρω.

Το Retten i Svendborg υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

1. Έχει το άρθρο 85, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για το συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας, την έννοια ότι για τη θεμελίωση του δικαιώματος αναγωγής του υπόχρεου φορέα βάσει της διάταξης αυτής πρέπει να προβλέπεται στο κράτος μέλος στο οποίο επήλθε η ζημία νόμιμη βάση για το είδος της ζημίας ή της αποζημίωσης για την οποία ασκείται δικαίωμα αναγωγής ή αξιώνεται ισοδύναμη παροχή, ως συνέπεια του γεγονότος για το οποίο ο υπαίτιος της ζημίας ευθύνεται για αποζημίωση κατά την νομοθεσία του τόπου όπου επήλθε η ζημία;

2 Ιανουαρίου 2024